

moeders van deze kinderen niet zelf voor hen zorgen, dan wel of bittere noodzaak hen hiertoe brengt. Nog minder gaan we in op de eigenaardige mentaliteit van een bepaald type menschen, voor wie het sinds geslachten tot een gewoonte werd, er samen op uit te trekken en langs de wegen hun brood en het meerdere, dat ze noodig hebben, op te halen. Dat alles zou ons te ver voeren. We zien voor ditmaal de toestand, zooals deze is, en komen dan tot de conclusie, dat althans in de groote steden zulk een kinderbewaarplaats in een behoefte voorziet. Dat zonder dergelijke inrichtingen een aantal kinderen onder zeer ongunstige omstandigheden hun eerste jeugd zouden doorbrengen.

Het werk eischt veel toewijding; gemakkelijk is het

„Moeder, hoor-es, mag ik vanmiddag met m'n vlieger naar 't voetbalveld? Kees z'n groote broer, die zit in Ajax... en dáárom maggen we op 't veld... jofel hè, moeder?... Kees z'n vlieger is met drakenkoppen en ik plak op de mijne...”

„Dàg Jóóp,” zegt moeder met verwijtende nadruk.

„O, ja, dag Mam,” herstelt Joop haastig zijn verzuim. Vóór alles moet hij zorgen, dat moeder niet uit haar humeur raakt, nu er zoo onnoemelijk veel afhangt van haar antwoord. En Joop weet bij smartelijke ondervinding, dat een onnoozele kleinigheid op zulk een kritiek oogenblik fataal kan zijn.

„Màg ik?” vraagt Joop gretig.

Moeder aarzelt. De vlieger ligt in desolate toestand ergens op zolder. Er moet aan geplakt worden. Er moet een klos touw aangeschaft worden. Dat voetbalveld is natuurlijk één modderbrij. Joop zal op zijn

4

niet. Hoe meer de inrichting „bloeit”, hoe zwaarder de taak van de directrice is. Wie alleen maar houdt van nette, keurig-aangekleede kinderen, kan hier niet terecht. Misschien is wel het allermoeilijkste dit, dat telkens deze vraag opkomt: gaat alles, wat we hier doen, in hun later leven niet weer verloren? Ook komt men, door dit werk, in aanraking met allerlei maatschappelijke toestanden, die men in het gewone leven niet leert kennen. Hier geldt zeker wel het woord, dat vermeerdering van kennis dikwijls smart geeft.

Wie zich geven wil en kan, vindt er echter toch ook een werkkring, die naast moeilijkheden, veel voldoening schenkt.

J. M. W.—W.

Teg ja!

JO KALMIJN—
SPIERENBURG

minst ontoonbaar zijn, als hij thuiskomt.

„Màg ik, moeder?” dringt Joop.

„En je huiswerk?”

„Is àf,” klinkt het triomfantelijk.

Weer een oogenblik aarzeling.

„Nou maar,” beslist moeder. „Ik vind het dwaásheid. Zoo'n voetbalveld is niets gedaan. Je ben tòch al een tikje verkouden.”

Dus néén! Misschien, als Joop zóó lang en zóó hardnekkig blijft zeuren, tot moeders hoofd er van omloopt, dat hij haar nog de kribbige toestemming kan afpersen: „Ga jij maar, mannetje, maar de gevolgen zijn voor jouw eigen rekening.”

Maar de glans is van 't festijn al grootendeels af. Waarom weigert moeder haar jongen dit genoeg eigenlijk? Gunt ze hem zijn plezier niet? Natuurlijk wel. Ze gunt hem veel en veel meer. Ze is altijd voor

hem in de weer. Ze werkt voor hem. Ze wil hem alles geven, wat ze maar kan. Zat ze niet gisteravond tot heel laat op om die bruine pull-over af te breien met die dwarse strepen, waarmee hij er zoo echt leuk uitziet?

Waarom dan néén? Uit bezorgdheid voor zijn gezondheid? Och kom, die verkoudheid heeft niets te beteekenen, dat weet moeder best. En in die warme, wollen trui kan Joop er immers tegen.

Ja, waarom zeggen we zoo vaak en zoo grif „neen” tegen onze kinderen? In het belang van die kinderen? Of... soms omdat we ópzien tegen de soesa, die ons „ja” met zich meebrengt?

Als moeder zich een oogenblik diep had ingedacht, wát haar antwoord voor haar Joop beteekende, zou dat antwoord waarschijnlijk anders zijn uitgevallen. Op weg naar huis heeft Joop in gedachten reeds de prachtige kleurige sterren geknipt en geplakt voor zijn vlieger. Hij heeft het vliegertouw door zijn hand voelen glijden. Hij heeft zijn vlieger hooger zien stijgen dan de drakenvlieger van Kees, véél hooger. Ach, waarom werpen wij, groote menschen, zoo gemakkelijk de schaduw van ons neen over die kleine verlangens, terwijl ons ja niets meer kosten zou dan een weinig opoffering, een weinig bereidwilligheid van onze kant?

Nu ja, zal men tegenpruttelen, het is toch averechts verkeerd om een kind maar altijd voetstoots zijn zin te geven!

Natuurlijk, maar waarom zouden we het zijn zin niet geven, waar het geldt zulke onschuldige, gemakkelijke in te willigen verzoeken?

Neen zeggen wordt, als men er mee begint, telkens verleidelijker, telkens gemakkelijker.

Neen. En men is van het gezeur af.

Neen. En men is van het kind af. Het bukt voor uw neen, meer of minder gewillig, naarmate het een meer of minder buigzaam karakter heeft.

Maar zonder dat men het zelf bemerkt begint men langzamerhand te behooren tot die groote categorie van moeders, die altijd met hun „ja maar” komen aandragen en die zich bij elke vraag hals-over-kop plachten te verschuilen achter een berg onoverkomelijke bezwaren.

Of bij die minstens even groote categorie van moe-

ders, die nooit toestemming geven dan na een einde-loos gezeur en gehaspel.

Zeg ja, als het eenigszins lijden kan!

Zeg ja, niet noodgedwongen of tegenstribbelend, maar hartelijk en gul uit de volheid van uw moederlijke liefde.

Kijk uw kind eens even in de van gespannen verwachting glanzende oogen. Kost uw ja wat beredering of wat ongerief, och, wat doet het er toe? Stellen we ons eens even voor, hoe het geweest zou zijn, als moeder haar opgetogen Joop eens geantwoord had: „Maar Joop, wat fijn, we zullen eens kijken of er een kluwentje touw in mijn naaimand is. En doe vanmiddag je oude trui maar aan, die kán tegen een stootje.”

Het is waar, er wordt van ons, moeders, fabelachtig veel geëischt.

Onze werkdag is vol van ochtend tot avond. Daar kan niets bij, of het loopt spaak.

We hebben zóóveel beslommeringen, dat we er onze frisheid bij inboeten. Dat we saai en prikkelbaar worden. Dat we néén zeggen, als het makkelijk já zijn kan.

Sta eens even stil. Denk u eens even in, wat een belangrijke dingen het voor ons kind zijn, waarmee het ons lastig valt.

„Pop tuk,” zegt ons kleine meisje en ze duwt ons een onooglijk poppenkind onder de neus. Tien tegen één, dat we ons geen zier interesseeren voor het geval en in de verzoeking komen ons er af te maken met een kwasi-verwijtend: „Je bent ook altijd zoo wild,” of iets dergelijks.

Maar als we nu eens éven ons naaiwerk neerleggen en het kapotte popje meewarig bekijken met een enkel woord van beklag? Een kleinigheid. Even ons werk opzij schuiven en naast het kind gaan staan om de dingen te zien met de oogen van het kind. Wat worden dan dingen als een vlieger en een kapotte pop van groot belang!

Wat wordt dan de verhouding tusschen ons en ons kind hartelijk en kameraadschappelijk!

Zeg ja, als uw kind een beroep doet op uw liefde! Niet alleen, waar het betreft groote dingen, maar juist als het de kleine dingen van alle dag betreft. Zeg ja, om uw kind gelukkig te maken.

Ge wordt het zelf van de weeromstuit!

Gedachte

*Waar zonlicht is, waar 't leven zwelt,
waar bloemen zijn en feesten,
waar ieder zich gelukkig voelt
en liefde is de meeste;
Waar men geen haat heeft en geen grens
gesteld heeft voor een liefste wensch,
waar men kan zijn waarachtig mensch
en samenleeft als zonen.....
Dáár wil ik wonen. —*

HUIB W.